

סיפור מקרה 1:

משה ואברהם חזרו הביתה בסיום הלימודים. שניהם גרו בשכונת במרחק רב יחסית מביה"ס, לכן היו רגילים תמיד לחזור ביחד. תוך כדי הליכה היו משוחחים ביניהם. הפעם היה חשוב למשה להסכים עם אברהם מי התלמיד הטוב ביותר בכיתה.

- "אני אומר שחיים התלמיד הכי טוב", טען משה.
- "חיים?" אברהם משך בכתפיו, "אולי, יש עוד כמה ילדים בכיתה הראויים לתואר התלמיד הטוב ביותר", כך חשב לעצמו, "גם שמשון ודוד הם תלמידים מעולים", אמר למשה.
- "התלמיד הכי טוב צריך להיות גם מאוד חכם, וגם מאוד חרוץ", הסביר משה, "צריך לבדוק מי הכי טוב בכל הדברים: גם בכל המקצועות וגם בהכנת ש.ב., בהקפדה על סידור מערכת, בהשקעה ובלימוד למבחנים.
- לכן, לדעתי חיים הוא התלמיד הכי טוב בכיתה!"

אברהם חשב על הדברים: חיים באמת עושה רושם של ילד מסודר. הוא לא מאלה שאומרים למורה: אין לי מחברת, שכחתי ללמוד למבחן. מצד שני, חיים בהחלט לא גאון. כל ההצלחה שלו באה מההשקעה שלו.

אברהם 1: "לדעתי, חיים לא חכם בכלל. הוא פשוט משקיע בלימודים, ולכן הוא מצליח במבחנים. גם המורה משבח אותו כל הזמן כי הוא רוצה שנלמד ממנו להשקיע. פעם הלכתי אתו למכולת, והוא לא ידע לחשב כמה עודף מגיע לו. אפילו אני ידעתי לחשב, ואמרתי לו."

אברהם 2: "אתה צודק, חיים ממש 'משקיען', והוא גם מצליח. בכל המבחנים הוא מקבל ציון גבוה. אני צריך ללמוד ממנו איך להתאמץ. נכון, מה שקובע אם אתה תלמיד טוב זה בעיקר ההשקעה והסדר. בכל אופן יש בכיתה עוד ילדים שמתאמצים ומשקיעים בלימודים. לדעתי, אי-אפשר לדעת מי הכי מתאמץ."

סיפור מקרה 2:

שלומי ויניב ישבו על הדשא ליד הסניף, וחיכו שהפעולה תתחיל. הם הגיעו מוקדם, ובינתיים דיברו ביניהם:

- איזה ארטיק אתה הכי אוהב? שאל יניב.
- אני הכי אוהב שוקו-שוקו, ואתה?
- אני מעדיף קרטיב בטעם ענבים. אבל זה גם תלוי איפה קונים.
- נכון, פעם קנינו ארטיק באיזה קיוסק והוא היה ממש לא מוצלח, הוא כל הזמן נזל, אפילו שאכלתי אותו מיד.
- כן, יש כאלה שמוכרים ארטיקים והמקפאי שלהם מקולקל. אצל מי אתה אומר שהכי כדאי לקנות בשכונה?

אתר תנועת אריאל www.tarel.co.il מרכז הפעולות והצ'ופרים המקוון

שלומי 1: כולם בסדר בשכונה. אפשר לקנות בקיוסק של יוסק'ה – הארטיקים שלו טעימים. אפשר גם במכולת של רמי או בסופר הגדול. בסופו של דבר, כולם מוכרים את אותם סוגים של ארטיקים. יצא לי כבר לקנות אצל כולם, ולא הרגשתי הבדל בטעם.

שלומי 2: תראה, מבחינת טעם, אין הבדל בין החנויות השונות. אבל יש הבדל במחיר. נגיד אצל יוסק'ה: הכול ממש יקר. במחיר של קרטיב אחד אצלו אתה יכול לקנות כמעט שניים בסופר. חוץ מזה שלפעמים הוא מרמה בעודף. פעם קניתי אצלו ארטיק ואני כמעט בטוח שקיבלתי פחות עודף ממה שמגיע לי. הייתי קטן, ולא הבנתי בכסף. אני זוכר שאמא שלי אמרה שבטח נפלו לי שני מטבעות. אבל לי נראה שהוא פשוט החזיר לי פחות עודף, ולקח לעצמו עוד עשרים אגורות.

סיפור מקרה 3:

דויד חזר הביתה מהפעולה בסניף. הוא חשב על מה שהמדריך אמר. המדריך הסביר בהתלהבות עד כמה חשוב לשמור על המלים היוצאות מהפה ולא לומר דברי לשון הרע. דויד ניסה להיזכר אלו דיבורים הוא דיבר היום. לחרדתו נזכר כי אמר לחיים מהכיתה השנייה, שהמורה החדש לחשבון לא יודע ללמד. אח"כ הוא נזכר שהוא דיבר עם יוסי על דבר, ואמר לו שדביר לא יודע לשמור סודות, ושלא כדאי לגלות לו שום סוד. הוא המשיך להיזכר שממש לפני הפעולה הוא אמר לרפאל שלא כדאי לו לשחק עם יוחאי כי הוא לא יודע להפסיד בכבוד. אוי, חשב לעצמו, אני מדבר כ"כ הרבה לשון הרע.

דויד 1: אין לי סיכוי להפסיק לדבר לשון הרע! זה כל הזמן קורה לי. אני רק מדבר עם מישהו, וכבר יוצא לי לשון הרע מהפה. מה אני יכול לעשות? כמה שאשתדל, לא אצליח להפסיק לדבר לשון הרע. אני ממש מורגל בכך. המילים בורחות לי מהפה בלי מחשבה בכלל. מה שהמדריך אמר, זה פשוט לא בשבילי!

דויד 2: הייתי רוצה להפסיק לדבר לשון-הרע. אבל זה מאוד קשה לי. זה קורה לי בלי סוף. מה אעשה? יש לי רעיון: אחליט על שעה אחת ביום שבה לא אוציא מילה מהפה מלי לבדוק שאינה לשון-הרע. שעה אחת אני יכול לשמור על עצמי. זה לא קשה כ"כ. אולי בזכות השעה הזו אצליח לשים לב למה שאני מוציא מהפה גם במשך שאר היום.

סיפור מקרה 4:

הרב יהודה, המחנך האהוב של כיתה ג', יצא לחודש מילואים. במקומו נכנס ללמד אותם הרב שמעון. בהפסקת עשר, לאחר השעתיים הראשונות עם הרב שמעון התאספו כמה מילדי הכיתה, והעבירו ביניהם רשמים אודות המורה החדש.

גם אליה ישב ביניהם.

בנימין אמר: "הוא קשוח המורה הזה!"

- "נכון", הסכים אריאל, "לא כדאי להתחיל אתו".

- "תגיד אליה", שאל פתאום מיכאל, "הוא לא לימד פעם את אהרון אחיך, זה שבכתה ה'?"

אליה נזכר, שאהרון אחיו באמת סיפר פעם על הרב שמעון שנכנס למלא מקום אצלם בכיתה. אהרון סיפר לו שהמורה החדש לא הצליח להשתלט עליהם, והם הפריעו לו בלי סוף.

אליה 1: אומר: "דווקא אחי אהרון סיפר לי שהם הפריעו לו כל הזמן, והוא לא ידע מה לעשות. הוא אמר שהוא צעק עליהם וזה לא עזר לו, הם "לא שמו עליו". אהרון אמר לי שתמיד זה כך עם ממלאי מקום בכיתה שלהם. אף אחד לא מצליח לתפוס אותם חוץ מהמחנך שלהם."

אליה 2: חושב: "אם אספר לחברים את מה שאמר אחי אהרון הם יחשבו שהרב שמעון סתם עשה את עצמו קשוח, ושבאמת אפשר להפריע לו. יכול להיות שהם יחליטו לנסות להפריע לו בכל זאת, וככה יקרה מה שקרה בכיתה של אהרון."

דווקא אני כן רוצה ללמוד. אני לא אוהב שמפריעים ללמוד. בשביל מה אני בא לביתה"ס? חוץ מזה השיעור היה מעניין. הוא מלמד טוב המורה הזה. זה לא יפה להרוס לו."